

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

“עלמעה לה' בעמלק מדור דור” - אסור לשבת
רצ"ע. מנחה להיוזת ה"צא הלאם בעמלק”

ראו עמוד 9

ערב שבת קודש פ' תצוה, פ' זכור
הי' תהא שנת נפלאות טובה

רמז

ידי אדונינו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

אמת! אל האן (בכנייה) (היחיד) (היחיד) (היחיד) - הוא אלה דגור! יום מבוים
והטקס היה האם זה יום של יום הכפר - דגור אהיה
וקנה גבי דג יום. המור עולה ביום של יום, העטן באהבה
ואין מאר קואר ומכרה - אמת קנה

עקדוק ל ענינים ומצא אלה הדינים! אין טענה (מכר, אהב דגור)
אמת! אל האן על הגטון העקהו איום האות - ואין דגור ודגור
קנה גבי דג יום. המור עולה ביום של יום, העטן באהבה
ואין מאר קואר ומכרה - אמת קנה

תוכן הענינים

- 3..... מתן "איש יהודי"? / משיחת פורים 'התשל"א / דבר מלכות
- 6..... ממך צריכים את הידים והרגלים שלך / קטעים נבחרים בעניני גאולה ומשיח פניני גאולה
- 9..... מלחמת עמלק בדרונו / "לחיות עם הזמן" דימות המשיח / פרשת השבוע באור הגאולה
- 12.. לא מספיק להכריז הכרזות - יש ליישב את השטחים בפועל / וליחום מלחמת ה' וינעה / שיחות בעניני שלימות הארץ
- 14..... הפיל פור הוא המורל / פוסים ראשון / מענה הרבי לשאלת המניחים

מערכת "יחי המלך"

באר"ב: 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
טל': 778-6670 (718)
באר"ק: שובל האמונה 9 קרית שמואל, חופה טלפקס: (04)840-3153
כתובתו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>
יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", "היילי בית דוד"
שיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

מדהו "איש יהודי"?

כיצד ה"י שהיו אלו הנמצאים בשושן הבירה, והן אלו הנמצאים בפניה נידדת באי-היים הני "יהודים"? ■ לכן מספרים בתורה "ש"איש יהודי ה"י", אחד שהוא ה"י בעה"ב להמשיך את ה"יהודי" בעולם לכל יהודי בפרט ■ כדי שהעבודה תה"י קלה יותר, וכמהירות יותר, ובאופן צמוד ונצלח יותר – לזה צריך את משה רבינו ש"אנכי עומד בניכסם וכין ה' אלקיכם להגיד לכם את דבר ה'" ■ המנוצח גורם לכך שזה ה"י ממוצע המתכבד, עד שזה נה"י לדבר אחד ממש "הלק אלקה ממעל ממש", לא רק מצד למעלה, אלא גם כפי שזה נמצא בגלוי כאן למטה ■ קטעים משיחת פורים ה"תשל"א* – בלתי מוגה בפרסום ראשון בלשון-הקודש, בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. הסיפור ד"מי הפורים האלו" ואינו יכול להיות נפרד מאלקות. וענין זה בכל יהודי נמשך מזה ש"איש יהודי ה"י" – וכחפריש בה שזה מלשון "איש" – בעל הבית". בדוגמת "איש הר הבית", שפירוש הוא המנוחה על הר הבית, ובדוגמת "ה" איש מלחמה" שהוא ממונה ובעה"ב על עניני המלחמה, כך גם "איש יהודי" הוא זה אשר ממונה על הענין ד"יהודי", שה נמצא בכל ישראל.

ב. והנה, ענין זה ישנו בכל יהודי מצד דדגת ה"גורל" שבו (ממדרב לעיל בהתוועות) [. כל ישראל הם "בנים אתם לה" אלקיכם", ויתירה מזה: אין בני ישראל בנים סתם, אלא כל אחד ואחד מהם הוא "בני בפור" (למרות שאין בנוסף לנ"י עוד בנים אחרים כלל).

הרי בא לדי ביטוי במגילת אסתר, ומה עוד שימי הפורים צריכים להיות באופן ד"לא יעברו מתוך היהודים זכרם לא יסוף מזדעם", כולל גם שענינים של "ימי הפורים" נשארו הרהא לכל ימות השנה, והרהא לכל דור ודור ובכל מקום ומקום.

התחלת הענין של "יהודים" במגילה הוא – "איש יהודי ה"י בשושן הבירה"; וכפי שתורה שבבל-פה מפרשת ומסקה מכך ("ארויסקיני") – שאין הכוונה כאן ב"יהודי" לשבט מסויים מישראל, אלא כפי שכל יהודי נקרא בשם "יהודי", מכיין שכל יהודי כופר בעבודה-זרה, היות ויהודי אינו רוצה

* בשבוע הבא, בע"ה, יופיע במדור זה המשך משיחת זו – אל תחמיצוהו המ"ל.

הפעל פור הזא הגורל

בקשר עם חג הפורים שחל השבוע, מובא בהו עילום ממענה כ"ק אדמ"ד מלך המשיח שליט"א על שאלת המנוחים בענין העלוי של יום הולדתו ומסתלקותו של משה רבינו – ז' אדר

להלן פיענות הכת"ק:

שמחתו של המן (הזקוקה לביטול ולאתהפכא) – הוא שעלה בגורל יום מסיים והשק"י"ש היא האם זה יום זכאי או הפכו – בנוגע להיום ובהו הב"י דגילוי האור עושה תיום זכאי וכו', והענין דליהפך בהיום נמכפר ואין נשאר רושם בהיום ואדרבא – שילמות כפרה.

ערבוב ב' ענינים יחד אף שהם הפכיים: אף ששיניהם נזכר, אבל בנפרד: שמחתו של המן על המסרון המבהיל שביום המות – ומש"ץ בקהלת ובאגה"ק על העלוי (גם דמריע"ה) המבהיל שביום המות דפועל ישונות. וע"י הערבוב במילא לא תפסו תקלצא קזשיא: ע"פ משי"ת באגה"ק – דזקא היותו יום המות דמריע"ה ה"י צריך לפעול נס פורים.

בזכות הזא הגורל

יש לך נד"ק נדיר מהרבי מלך המשיח?

יש לך אגרת שעדיין לא נדפסה?

כאן המקום וזהו הזמן לפרסום!

צלצל עוד היום לטלפקס: 04-840-3153
באר"ב: 778-6670 (718) ותזכה את הרביים.

אבל מה שקורה אח”כ, שבאים אחורי-הפגוד וטוענים ליהודים: אתה עצמך הרי אמרת שתעשה הכל למען שאין למעלה השלום, ואחר עצמך אמרת על חוזה ”קעמפ-דייווידי“ שזה אושר כזה שאין למעלה הימנו (”עס קען גאר קיין גערעסער גליק ניט זייק“) ושצורכיכם לטפוח על הכתף, לומר מזל-טוב, לעשות מסיבה (”באנקעט“) וחגיגות, לחלק מדליות עם כל הענגינים שבבשר – ומדוע פתאים שינית את דעתך והעמדת את השלום בסכנה בשביל חבון זדקא? – על מה מתמחקים פה, על חמשי, שיש או שבע בתמים?!

ואמנם עומדים עכשיו להכניע ממש; לא ממתיינים בגלל ש”לא יכרע ולא ישתחווה“ – הלאו שאכן ה’י כך, אלא מחפשים הסברה איד להסביר מדוע לדחות את זה עוד, ולאחרי שידחו זאת יראו מה שיהי, מחר, מהחתיים ולאחרי מהחתיים (”און איבער-איבער-מארגן“) ואח”כ הקב”ה יעזור בדאי למצוא עוד אזהה מין תרויגן – זמו הכיוון והדרך שבה הולכים.

... כמדובר כמה פעמים, שלא מספיק להכריז הכרזות – מכיון שראינו שהכריזו הכרזות ותוך כדי זיבור או למחרת בבוקר עשו בדייקן החליפין!

הדבר היחיד שיכול לפעול: כאשר יעשו מעשה פועל – ליישם את מה שהכריזו, וזה יראה שהחכונוו באמת, והחליה שכבר נעשה מעשה!

וכאמור, שכעת קישה הרבה יותר ליישב את כל הגבול מאשר לפני שלש שנים (כאשר דיברתי אודות זה) – שפעם ה’י אפשר לעשות זאת במספר ימים, ואז זה ה’י יכול להיות מעשה פועל ומילתא בטעמא, שלא בונים עוד כדי לגרות או לגרש מישהו, אלא בונים מבצר על הגבול כיון שהגבול פרוץ לגמרי ויש להגן על הארץ ”שלא תפתח הארץ לפניהם“.

וזה הדבר היחיד שיש לעשות, לכל הפחות כעת, וכאמור – זה הרבה יותר קשה מכפי שה’י לפני שנה וחצי, מלפני שנה ומלפני חצי שנה, אבל עכ”פ אם יתקעבו עכשיו בתוקף ע”ז – זה יהי הרבה יותר קל מאשר אם, ר”ל, ימשיכו בויתורים, ולא ישמרו על הגבול.

אך יש להדגיש בפירושי, שלא מתכוונים כאן לננות ערים או מרכיזים וכו’, אלא ליישם את מה שכתוב בשר”ע: ”שלא תפתח הארץ לפניהם!“ ולהדגיש במפורש לצד שכנגד, שלא רוצים לגרש אף אחד, לא רוצים לננות ישובים חדשים או ערים חדשות – אלא רק לשמור על הגבול!

ואין צורך ביום הסברות מדוע צריך לשמור על הגבול – זאת כולם יודעים, ולא צריכים אפילו להביא ראיות ממעשה המחבלים, וחמנא-ל-יעלן [שמעלעממים ומסתוריים ולא מספרים אודות מעשיהם כדי שלא יהי נפילת רוח, ולא תחי”ש”בירת הכלים“ וכו’ – ולכן עלו על המצאה, באין עצמא אחרת – מעלממים את המקרים הללו מידיעת האנשים, ומדפיסדים בעיתונים שאף פעם לא היה מצב בינלאומי כזה טוב לישראל עם העמים כפי שהוא עכשיו!].

(משינים משחת פורים ה”חשיט” - בלתי חתומה)

עליו כמה סיפורים, הקשורים לענינים גשמיים שבמידתה והגבלה.

בפנימיות התורה בוחה זה מובא בנוגע ל”רש”ב“, ”יראה כל זכורך את פני האדון ה’... דא רש”ב“, שאצלו ה’י הגילוי דפנימיות התורה, אך בירושלמי מובא יותר מזה [ג. לגבי אמורא (וגם בגמלה ה’י כוח) – ואומרים גם עליו ענין זה!]

עד שישנו דין הנוגע למעשה, ש”כל המתודה אחר רבו כאילו מתודה אחר השכינה“, שעל-זה לא נאמרו שום הגבלות שזוה דוקא בדור ההנאים או דוקא בדור האמוראים או דוקא בדור הגאונים או דוקא בדור הראשונים – זוהי הלכה לכל הדורות כולם, שמכיון שיע”פ תורה הוא ”רבי“, אזי אם הוא מתודה אחר רבו – הוא מתודה אחר השכינה! כן אומרת תורת אמת: אמנם כתוב ”כאילו“ בכ”ף הדמיון, אבל דמיון לא שייך לומר על שני דברים שאינם בערך זהו ל”ז, ואם בכל זאת מדימים ה”ז סימן שזוהו בערכו, ש”ל.

ועל זה אומרים שזה נמשך בכל יחודי מה”איש יהודי ה”י, הממונה על הענין דיהודי.

ג. כיון שמצאנו את זה – שהוא ענין הגורל – ישנה בכא”א מישראל (כמבואר לעיל בהשחתה) – א”כ לכאורה אינו דקוק לממוצעים לזה? והביאור בזה: ישנו ממוצע שאינו דבר שבינתיים, אלא ממוצע המהוב, ומכובאר בארובה החילוק בין הממוצע דמשה שהוא ה’י ממוצע – ”אנכי עומד בנינים ובין ה’ אלקים“ – לבין מעשה העגל (ראה לק”ש חכ”ד ע” 5 ואילך).

... ולאחר כל זה – מיתוסף בהו ענין עיקרי, כפי שאמרו”י הזקן מברא (בדרושים הקשורים עם התחלת תורה), אשר עשין אין נעשים ח”י מצאיות נבדא, והיא נמצאת בעולמות הנשמה נבדא, עד לעולם הזה התחתון שאין בו”ע, עד לעולם הימנו, אבל כפי שהשמה תחתון למטה הימנו, אבל כפי שהשמה היא מצאיות נבדא – היא מצאיות של אלקות, זהו מצאיות כפי שאמרו”י נמצאת פה למטה.

וכלי חתונא – שאין זה רק כ”י הכתוב ”חלק אלקה ממעל“, אלא כפי שבתושיב”פ ובפרט בתניא מדגישים ומבארים שזוה – ”חלק אלקה ממעל ומבארים שזוה – שירב זה נמצא כאן בהודי ממש“ – והרי זהו חלק מחצצם, ו”חצצם כשארית תופס במקצתו אתה תופס ככולו“, ובמלא כל יהודי זהו הקב”ה כביכול (”יעידעו איד אט דאט אזי דער אויבערשטער כביכול“).

”ישראל אורייתא וקוב”ה כולא ח”י“

– מובן מאלי שלמשמע דברים כאלו יבאלי – היתכין? זקוקים הרי ל”א”י, מנגלה דתורה – אזי ישנו על-כך ירושלמי”]. הווא”ה”י אמורא, ומסופר באיזה מקום ה’י נמצא, והוא ה’י נשמה בבוף, ויש עליו כמה סיפורים, ואעפ”כ מפפשים בגמלה דתורה ש”מאן פני האדון ה” – המצאיות הזו, זה וזה (א”ט דער און דער”), שה”י אפשר למששו בידים, והמ”י עצמה מספרת (* דאה ירושלמי בנורים פ”ג ה”ג ”חוי” בהיכל קדש דא ר’ יצחק בר’ לעזר בנישנתא מדשא דקיסרי“. וראה לק”ש ח”ב ע” 51.)

ה"חשובות רבים" היו צריכים להגיע למוצאי, אבל המוצאי גורם לכך שהו יח" ממוצע המחבר, עד שזה נהי' לדבר אחד ממש "חלק אלקה ממעל ממש", לא רק מצד למעלה, אלא גם כפי שהו נמצא בלוי כאן למטה.

ד. וזהו מה שהמגילה מתחילה לספר ענין תה"ל במיוחד:

מכיון שנמצאים במעמד ומצב ד"אנתי עבדי דאחשורוש אנן", ואחשורוש מולך "מחודד ועד כושי", "מושל בכיפה"; ותנף לאח"ז צריכים לספר שכל בני ישראל היו "יהודים" – כיצד הי' אשר הן אלו הנמצאים בשושן הבירה (אלו הדאזים לחצר, לגינה או לביתן), והן אלו הנמצאים בפניה נידחת באי-ידיהם היו "יהודים"?

– לכן מספרים בתחלה ש"איש יהודי הי", אחד שהוא הי' בעה"ב להמשיך את הי"הודי" בעולם לכל יהודי בפרט, עני"ז ש"יעומד ביניכם ובין הי' אלקים" הוא המשיך את הי"האנכי הי' אלקיך" ל' יחיד, לכל אחד ואחד, אזי הי"האנכי" ע"י הממוצע של הי"הנחי" "אלקיך" – כוחך וחיותך", שעני"ז זה פעל בבני ישראל.

שזהו הפירוש השני ל"ליהודים יהוה", אשר תוכן ענין זה בלה"ק הוא גם בעלות ("בעל-הבית-שיקייט") – כשאומרים שלו **יהוה** כזו וכזו תחלה, הכוונה היא שנתחלה זו שייכת אליי והוא בעה"ב עליי.

ומצד זה שהם היו "יהודים", אזי ל"ליהודים יהוה" – שהם נהיו בעלי-**בית** על הענין ד"אורה ושמתה וששון ויקר".

וכאן מתעוררת אותה שאלה (י"ד) זעלבי שטורעם": הקב"ה הרי ביקש שישמעו לדבוי ללא ממוצעים, ובני"ז אמרו למשה "דבר אתה עמנו ונשמע", שזה הי' דוד משה? וזהו אכן נחשב כענין בלתי רצוי, היינו לא כפי שהי' יכול להיות וכפי שצריך הי' להיות; אלא שעכ"פ "יונת" להם הקב"ה והסכים ויהי' "אנכי עומד ביניכם ובין הי' אלקים" כ"י יראתם מפני" וכי' וכי', ככל האריכות בזה בתשוב"ל ובתשוב"ע"פ].

אבל אין זו שאלה, כי הי"ז לומר שהדבר נשאר לבסוף לא כפי שהקב"ה רצה, שהי' ענין ד"בל יחד ממנו נדח" הוא לא רק בענינים הפנימיים, אלא גם בקדושה גופא – כשהקב"ה אומר שהוא רוצה תכלית הענין, אזי מוכרח להיות תכלית הענין!

אלא מאי, הי' יכול להיות תנף [כלשון הפסוק] "אני אמרתי אלקים אדם" ולאחד מכן נתמלה ש"אנכי אדם גי" – הרי אין הפירוש בזה הי"ז שהקב"ה "יחודו בו" – לאן רק שזה יקח קצת זמן, מכיון שצריך שענין זה יבוא ע"י **עבודת האדם**,

– וכדי שהעבודה תהי' קלה יותר, ובמהירות יותר, ובאופן עמוק ונעלה יותר – לזה צריך את משה רבינו (י"אט ד"א קומט איין משה רבינו") ש"אנכי עומד ביניכם ובין הי' אלקים להגיד לכם (להמשיך לכם) את דבר הי", את הי"האנכי הי' אלקיך", לכל יהודי בפרט.

– זה יכול הי' להיות ללא ממוצע המחבר, אלא שהיו כמה ענינים ש"האלקים עשה את האדם ישר" אבל "יהמה בקשו חשבונות רבים", ומצד

לא מספיק להכריז הכרזות – יש ליישב את השטחים בפועל

בפרסום ראשון בלשון-הקודש, בעריכת מערכת "יחי המלך"

... אותו דבר שהי' בשם, הי' גם בחברון – שהצד המשותף שבהם הוא ששני המקומות קנו ע"י היהודים **בכסף מלא**, וכך נכתב לא רק בתשוב"ע"פ, אלא זה כתוב גם ב"ביבול", להבדיל, **בתורה-ש-בנתב**. הן שם והן חברון.

ועל שני מקומות אלו נכתב במדויקים, שיש להזהר בהם היות והם מוכנים לענינים בלתי-רצויים, וקודם היתה התקלה בשכם ולאחמ"ל נהי' סיפור עם חברון.

והכריזו בכל התוקף – דבר נכון וטוב – שכשם שלעירבי יש רשות להתיישב בירושלים בתל-אביב ובכל מקום שהוא – אזי דבר המתקבל בכל העולם כולו שליהודי מותר להתיישב בחברון.

ולא רק בחברון – מותר לו להתיישב ברבת-עמון, במצרים – "באלכסנדריה של מצרים" ובבגד – זהו דרכו של עולם.

אך כאן מדברים על **חברון**, שעל זה אין בכלל על מה לדבר ("קיון שייכות ניט"): שם כל השליטה היא בידי בני"ג, והיא שייכת מאז ומתמיד ליהודים; וכאמור, כמ"ש בתומש, זהו מושב יהודי עוד מימי אברהם אבינו שקנה את זה ב"ארבע מאות שקל כסף עיבר לסוחר" – כסף שהולך בכל המדינות.

ולכתחילה טענו לפועל, שבאותם מקומות שיש עליהם **עפשו** "שטר-מכירה" שהם שייכים ליהודים, ליהודים מותר להתיישב שם ואם היו עומדים בתוקף היתה אפשרות לדחות טענה זו.

אך כאשר עברו ימים ספורים בלבד, יצאו מיד בהכרזה – שלא לזה התכוונו: בתחילה יצאו עם כל התוקף והעיקר – עם מילתא דמסתברא: שבת שיש עליי שטר מכירה שמוכר על-ידי כולם, שלבית זה ישנם יורשים חוקיים של הבע"ב שקנה את הבית, והיודי רוצה להחליש שם – אזי על-פי החוק האומר שעל הממשלה להגן על אזרחי"ה – מוכרחים הם לתת להם את כל ההגנה והבטחון שיוכלו לגור שם במנוחה ובטוב לבב.

ואם הערבים היו רואים שמתכוונים לזה באמת – זה הי' עובר בשקט!

... אלא שעבר רגע כמימא, עברו יום, וימים, שלשה והתחילו להחליק במורד דרגא אחרי דרגא: בתחילה אמרו שעדיין ידונו בדבר, ומה שאמרו זה הי' **דיבוי** בלבד. לאחמ"ל אמרו שדנו כבר, והגיעו לידי החלטה, שזהו החלטה עקרונית בלבד, ב"תמאור" – אבל בנוגע לפועל – יתבנו בה, מתי ואיפה?

כאשר יתבונן לעצמו, שכאשר יהי’ ”הקיצו רוננו שונני עפר” ובתוכם ל”ק מו”ח אדמו”ר, הוא כ”ק מו”ח אדמו”ר) יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב”ה את ה”דאו מידולים שגידלתו”, הוא יקח תלמיד שלו או אחד שיש לו שייכות אליו וידד הפעולות – ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר ”דאו מידולים שגידלתו” –

אזי גם אם ברך כלל הוא מצדיק את עצמו עם כל ההצדקות – כאשר יתבונן לעצמו אין שתלפך ל”ק מו”ח אדמו”ר יקח אותו ויצביע בו על פעולותיו – הרי מובן התוספת שזה יביא בעבודתו.

ואע”פ שהוא אומר בזהר שתחית המתים תהי’ רק ארבעים שנה אחר ביות המשיח – גם לפי זה, נכל בזה להיות ”אחישנה” וע”ד מה שאמרים ”אחכה לו בכל יום שיבוא”.

ונוסף לזה, הגמ’ שואלת: כאשר משיח יבוא ויגיעו הכותנים ויצטרכו לתקרב קבוצתו – כיצד יידעו את כל הפרטיקז’ עונה הגמ’, שמשו ואחרו היו שם והם יראו להם, וכמו שאמרים ”משו ואחרו עמהם”.

ואע”פ שאמרים שהי’ ארבעים שנה בין ביות משיח לתחית המתים – ישנם בזה באורים ותירוצים ואחד מהם הוא שיהיה סגולה יקומו קודם.

שאע”פ שהם אמרים א”ז על יחיד סגולה – מדברים הרי אודות ל”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, אתפשותא דמשה שבכל דוא ודוא, הרי הוא היל מהאראונוים שיקומו (”ויעט ער דאך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין”) –

וכאשר הוא יתבונן לעצמו אין שזה יהי’ נראה כשתקף קומו בעל ההללולא ויתפוס את היהודי בצואר חולצתו ויצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שהוא נמצא נשמה בעוה”ז, ויאמר ע”ז ”דאו מידולים שגידלתו” – הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

וכ”ל שגם ע”ז עבודתו יבואו להזמן שיהי’ ”וחקיצו רוננו שונני עפר”.

ויהי’ שגם חשבון זה הוא יעשה באופן של שירה, ובאופן של שמחה וטוב לבב, וע”ז הויגעת יהי’ ומצאת (שלא לפי ערך היגיעה).

ויהי’ שמתקנין דמחיית עמלק, שזה הרי שייך לפורים, שאז מופיע הרי המן שהי’ מודעו של עמלק – יהי’ המסמך גאולה לגאולה,

וכפי שזה בתורה שזה יודד לפועל, שמהגאולה במעמד ומצב ד”אכתי עבדי דאחשוריש אגן” – נבוא לגאולה האמיתית והשלימה,

ושתהי’ באופן ד”הקהל את האנשים הנשים והטף”, ובאופן של שירה, שבשירה ה”ה” הם הכירוהו תחלה”, ואפילו עובר שבמעי אמו (הראה ואמר ”זה א-לי ואנחתי”),

ושתהי’ ”הקיצו רוננו שונני עפר” והוא בתוכם, וילכו לקבל פני משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

אותך צרילים בשביל הילים זהרגלים שלך, וכה זהרבור שבפוך

עליו לגלות בעצמו את העצם שבו, ועד”ז לפעול גם על הגלות, שגם אצלה תגלה העצם שבה.

שלבך, נודש תחילה לגלות את העצם שבו, אך כיון שזה לוקח ריבוי זמן, ו”אט אט קומט משיח” – במללא, בענינים נעלים ובענינים של הבה והשגה – שיסמוך על ל”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, שאצלו הרי ישנם ענינים אלו, והיות שהוא מקשר עצמו עם שליחות של ל”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו – הוא מקבל גם ממה שיש למשלה,

אותו צריכים בשביל הידים שלך, הרגלים שלך, ולכה הדיבור שבפך – שאתה תלך לפעול על יחודי שני –

ובנוגע לענינים נעלים – הם ישנם אצל המשלה.

והסדר הוא, שלכל לראש דורשים ”נעשה”, ורק אח”כ ”נשמע”.

וכאשר פועלים בסדר זה, שתחלה ישנו ה”נעשה” – מנגיעים אחר-כך ל”נשמע”, אך כאשר מתחילים מ”נשמע” – אי אפשר לדעת אם יגיעו ל”נעשה”.

(תרגום תפשי משיחת שי”פ תצוה ה”תשס”א - בלתי מונה)

מזה עצמו איז ער אונגאנצן צוטרײסלט, כתיח

והענין הוא, דזה שירשאל שבורים מזה שהם בולות (גם כשיש להם הרהבה במשמיות וברוחניות), הוא כי רצונו האמיתי של כל אחד מירשאל הוא שיהי’ גילוי אלוקות, ועד שזה (גילוי אלוקות) נוגע לעצם מציאותו, ולכן זה שבזמן הגלות אין מאיר גילוי אלוקות כמו שהי’ בזמן הבית [ובפרט כשמתבונן בזה שארז”ל כל מי שלא נבנה ביהמ”ק בימיו ה”ז כאילו נחרב בימיו], הנה מזה עצמו איז ער אינגאנצן צוטרײסלט, כתיח.

וגם כשהוא בדרגא נעלית ביותר שמאיר אצלו גילוי אלוקות בדרגמת

הגילוי שהי' בזמן הבית, מ"מ, מזה שבכללות העולם אין מאיר הגילוי, מוכח, שגם הגילוי שמאיר אצלו הוא גילוי מוגבל. דכשמאיר גילוי אוא"ס תב"ג, הגילוי הוא בכל מקום, וכשישנו מקום אחד (אפילו פינה נידחת) שאין מאיר שם גילוי אלוקות, הוא מפני שהגילוי (גם בהמקום שהוא מאיר) הוא גילוי מוגבל. [וזהו מה שמובא במאמר אדמו"ר הזקן דאיתא בתקונתו שיאפילו אם הי' צדיק אחד חוזר בתשובה שילמה בדרך הי' בא משית, כי ע"י תשובה שלמה ממשויכים גילוי אוא"ס תב"ג, וגילוי זה הוא בכל מקום]. ומהו שאין מאיר אצלו גילוי עצמות אוא"ס, הוא נשבר ונדכא, כתיב: [וע"ד הידוע שחולה בגמטריא מ"ט, שגם כשמשיג מ"ט שיערי בנינה אלא שחסר לו שער הנו"ן, הוא חולה].

וידוע מ"ש הצ"צ שהי' נשמע ממורינו והבינו נ"ע (אדמו"ר הזקן) אך וכל זע גאר ניטס אך וויל וויל ניט דאין ג"ע אך וויל ניט דאין ערה"ב כי' אך וויל מעד ניט אז דיק אליין. ועי' שהי' נשמע לשון זה מאדמו"ר הזקן [ופירושו הי' נשמע הוא שזה הי' לא רק בזמנים מיוחדים אלא שזה הי' דבר הרגיל], ובפס"ל לאורי שנתפסותם זה ע"י הצ"צ, ניתן הפה לכא"א משראל שיעקר רצונו והי' גילוי העצמות, ועד כדי כך, שכשאין מאיר גילוי זה, ומפס"ל בזמן הלכות שאין מאיר אפילו הגילוי (גילוי אור) שהי' בזמן הבית, הוא במצב דכתיב, ומבקש ג' פעמים בכל יום (או יותר) ותחזינה עינינו בשוכב לציון ברחמים, שאז והי' גילוי אלוקות ועד לגילוי העצמות.

וזהו כתיב למאור, שיעי' הענין דכתיב מזה שנמצאים בגלות מגיעים להמאור, כי זה שהציון דכל אחד משראל הוא גילוי אלוקות ועד שזה נוגע לעצם מציאותו [שכלו הוא נשבר ונדכא (כתיב) מזה שבזמן הלכות לא יש גילוי אלוקות] הוא מצד עצם הנשמה, מאור שנשמה, שהתקשרותה באלוקות היא התקשרות עצמית.

(מקונטרס פורים קטן ה'תשנ"ב - חתמה)

ועדיין לא באנו?

... מה יוצא מזה שישנה שאלה ללא מענה: בינתיים רואים אך שרחמנא ליצלן – הגאולה האמיתית והשלמה מתעכבת, ועובר עוד רגע ועוד רגע ועוד רגע.

ועד שנמצאים כבר לאחרי הפרשה ד"זאת התרומה אשר תקחו מאתם מ' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וכבר נכנסנו אל הפרשה שלאחרי" – יאאתה תצוה את בני ישראל מ', אשר, בפרשה זו מודגשת במיוחד האריכות ימים ושנים טובות שצריכה להיות לכא"א משראל, כמבואר בספרים, שדברי של משה רבינו "מתני נא מספרד" (ענין של היפך החיים) נתקיימו בפירושנו בכך – שיזוהי הפרשה החידה מאז לידת משה רבינו, שהשם "משה" לא הוזכר בה, אלא באופן ד"זאתה"י!

דעולם הבא – ובהקדים הביאור בחילוק שבין שני הענינים, דרא דמשיחא ודרא דעוה"ב:

דובר פעם, שלאחרי ביאת משיח יהיו שתי תקופות, כפי שזה מוכרח גם מהסתירה שמצינו ברמב"ם: הרמב"ם כותב ש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכות בלבד", ובחזק עם זה מביא הרמב"ם כמה נסים שהיו כאשר משיח יבוא?

ולזה ניתוספה הקושיא החזקה (ידי שטרומצ'קי קשיא"א): הרי ישנו הענין של תחיית המתים, שתחיית המתים הוא אחד מה"ג עיקרים – ואין מתאים לומר ש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכות בלבד"?

רק שלא מוכרח לומר, שהיו שתי תקופות אחרי שמשיח יבוא – תקופה אחת כש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכות בלבד", ותקופה שני' שהיו בה תנאים ותחית המתים וכו'.

כאשר הוא יתבונן לעצמו איך שזה ידוי נראה, כשתתקף יקום בעל הדלילות ויתפוס את היהודי כציאר הולצתו, ויצביע על עבודתו כמשך ד-70 שנה שהיא נמצא נשמה בעודו, ויאמר על-זה: "ראו נידולים שנגדלתו" – מוכן ההוספה שתדוי בעבודתו

אשר יתבונן בעבודתו ויאמר: "ראו נידולים שנגדלתו" – מוכן ההוספה שתדוי בעבודתו

שאלו הם שלשת הענינים שאומר התרגום יונתן – "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".

ושני תקופות אלו נכללים בחיבת "מזור דור", ז"א שהמלחמה עם עמלק תהי' תמיד, גם "בדרא דמשיחא", ואפילו ב"דרא דעוה"ב".

והרהורא מזה:

המלחמה עם עמלק ברוחניות, ז"א העבודה שבעל ההלילה תובע, לצאת לפעול גם עם יהודים שהם מחוי לענו, כנ"ל – צריכה להיות באופן שיש לה שייכות גם ל"דרא דמשיחא" וגם ל"דרא דעוה"ב", ז"א, שעבודתו בפעולות אלו צריכה להיות באופן שע"ז נגיע "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".

וגם, ע"י התבוננות איך יהי' ב"דרא דמשיחא" וב"דרא דעוה"ב" – יתוסף בעיסוקו בפעולות:

מלחמה עצלה בזרנו

שבת זכור

בתרגום הפשוט ללה"ק, בעריכת מערכת "יחי המלך"

הענין של "מלחמה לה' בעמלק מדור מדור" הוא – שאע"פ שהמלחמה בעמלק היתה כבר בזמן משה רבינו, אעפ"כ צריכה להיות תמיד מלחמת עמלק, ה"צא הלחם בעמלק".

.. וזהו ההוספה "מלחמה לה' בעמלק מדור דור", שאע"פ שמלחמת עמלק כבר היתה, והמלחמה התנהלה הרי ע"י יהושע, שבודאי שהוא עשה זאת כמו שצריך להיות, והתנהלה גם ע"י משה רבינו – אעפ"כ ישנה המלחמה בעמלק "מדור דור", צריכה להיות תמיד מלחמה עם עמלק.

והקב"ה אמר למשה "כתב זאת זכרון בספר", "ז"א שזה יהי נצחי – שבלאורה, כל רמ"ח מצות עשה ושמ"ה מצות ל"ת הם הרי כתובים בספר?
– אלא שכאן ישנה הדגשה מיוחדת שהמלחמה צריכה להיות נצחית.

ואומרים "כתב זאת זכרון בספר", שצריכים לזכור זאת, שגם ע"ז נשאלת אותה שאלה – הרי צריכים לזכור את כל מצות התורה?
אלא ע"י האמור לעיל – בזה זקוקים לזכרון מיוחד,

ז"א, אע"פ שיש לזכור את כל המצוות, אך הפשט בזה הוא שכאשר מנגיע זמן עשיית המצוות, אזי צריכים לזכור אותה, משא"כ הענין דזכירת עמלק, זה צריך להיות תמיד.

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בשו"ע, שקודם ק"ש טוב לזכור את הזכרות, שזהו במחשבה, ונוסף לזה ישנו ענין לומר את ששת הזכרות בזיכור; ובין ששת הזכרות ישנו הענין דזכירת עמלק.

ולא מספיק רק לזכור את עמלק, אלא צריכים גם – מחייבת עמלק, ואע"פ ששם בפסוק כתוב "כתוב זאת זכרון בספר כי מחה אמהה ג'" – אעפ"כ צריך להיות תמיד ה"מחה תמחה את זכר עמלק", העבודה של מחייבת עמלק.

החוראה מבין בפשטות – יכולים הרי לטעון: הוא עסק בפעולותיו של בלל החילולא כבר שלשה ימים ראופים – בינים חמישי יו"ד שבט, בינים שישי והיום בשבת, ולכשיי הוא רוצה לעסוק בעבודה אחרת.

אומרים לו: צריכה להיות תמיד מלחמת עמלק, שהיא "מדר דור", וכל זמן שעדיין ישנה מצויות של יהודי שעמלק יכול להציק לו – אסור לשבת רגוע ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק", עד למחייבת עמלק.

ובהנחה החוראה מחפירוש נפלא של תרגום יהונתן בן עוזיאל שתפירוש "מדור מדור" הוא – לתלתא דדייא, דרא דעולם הזה, דרא דמשיחא ודרא

וממילא מובן, שהקב"ה מוכרח (כביכול) לתת לכל יהודי, ולכל בני ישראל – אריכות ימים ושנים טובות!:

ומה שהקב"ה רוצה נחה-רוח ממשירי-גפשו וכו', הרי מספיקה המסירת-גפשו של יהודי הנמצא בגלות, והוא נמצא בגלות מתוך ידיעה שזהו המשד של תשע-גשירה מאות שנה בגלות – ועדיין לא בא?
וכך עובר – עוד יום ועוד יום, עוד שבוע ועוד שבוע, ועוד רגע ועוד רגע.

כבר לא יודעים – מה עוד אפשר לעשות

.. וכמדובר כמה פעמים, מה יצא מזה שנאמר עוד טענה ושוב טענה (נאך א מאל א טענה און ווידער א מאל א טענה"), ועד שכבר לא יודעים – מה עוד אפשר לעשות:

ניסו כבר באופן של שמחה; ניסו כבר באופן של שמחה דשישים יום ראופים של אדר, ו"בראי מזלי", וכו' וכו'; ניסו כבר בכל האופנים – ועדיין לא בא...
עדיין אין את הגאולה האמתית
והשלימה בפשטות!:

מה יצא מזה שאני אומר
זאת שוב ושוב ואח"כ יחזור
על כד, ויכתבו זאת - עדיין
אין את הגאולה האמתית
והשלימה בפועל!:

ובמילא, איז תועלת חצא מכל
הטענות ומטעות וכו', בה בשעה, שהקב"ה, כביכול...
– אין מה לדבר בנוגע להקב"ה, כי איננו זקוק למישהו שימליץ עליי
המלצות ושלמד עליי זכות, (יער ויעט זיד אליין אַיינקערן) הוא יסתדר
בעצמו...
ויהי רצון, שה"הסתדרות" הראשונה תהי' (יאז דער ערשטער "אַינקער"
זאל זיין!) – בבילא האאלה תכף ומיד ממש, וממילא נחסד לשאל שאלות
להקשות קשות...
ויהי רצון – שזה יהי' תכף ומיד ממש, ו"לא יכתבו אפילו כהרף עין".

(משיחת יום ה' ש' אדר ראשון החנוכה - בלתי תומה)